

[Aksel Larsen.]

grad. Medens storkapitalisterne fortsat tjener tykt — navnlig de af dem, der er i gang med nyt værnemageri —, medens de store aktieselskaber i Danmark på et år har sat deres overskud i vejret med 20 pct., er det en kendsgerning, at levevilkårene allerede er forringet kolossalt for den arbejdende befolkning, og det er sket ved hjælp af pristigninger, ved hjælp af svindel med pristallet, ved hjælp af skatteforhøjelser, tvungen opsparing og lignende foranstaltninger.

Typisk for det hele er de manipulationer, man har lavet med kødpriserne. Da man ophævede hudeordningen — det er måske nødvendigt at gøre opmærksom på, at hudeordningens ophævelse formelt ikke var noget, som rigsdagen gennemførte —, sluttede man en overenskomst, om hvilken man påstod, at den ville sikre imod forhøjelse af kødpriserne. Hvad er så forholdet? Forholdet er det, at kødpriserne lige siden da gennemgående har ligget langt over, hvor man lovede de ville komme til at ligge. I tiden 1. juli—21. september er der af de danske forbrugere betalt en samlet overpris på rundt regnet 1 mill. kr. på kød, d. v. s. at kødet alene er blevet fordyret så meget, at fordyrelsen andrager 3—4 mill. kr. i løbet af et år.

Hvad skatterne angår, er de jo for længe siden gået over gevind, i hvert fald for arbejderne. Det ser man bedst, når man sammenligner indkomststigningen med skattestigningen. Vi har stadig den skatteskala, der blev vedtaget i 1931, og dengang kunne progressionen siges at være omend ikke retfærdig, så dog brugbar. Men hele indtægtsniveauet er siden da forrykket, om ikke så meget som prisniveauet, og det bevirker, at de med de lave indtægter betaler forholdsvis mange gange mere i skat, end de betalte før krigen.

Jeg skal anskueliggøre det ved at nævne en årsløn på 4 080 kr. Den arbejder, der i 1939—40 havde en årsløn på 4 080 kr., vil i 1951—52 kunne have en årsløn på 8 736 kr. Hvis han er barnløs, betalte han dengang af en årsindtægt på godt 4 000 kr. 230 kr. i statsskat, men nu betaler han af en årsindtægt på 8 000—9 000 kr. 1 219 kr. i statsskat — omtrent det femdobbelte; hvis han har to børn, betalte han dengang af en årsindtægt på godt 4 000 kr. 184 kr. i statsskat, men nu betaler han af en årsindtægt på 8 000—9 000 kr. 940 kr. i statsskat. Det vil altså ses, at den direkte beskatning i uhyggelig grad er blevet uretfærdig på grund af udviklingen siden skatteskalaens fastsættelse i 1931.

Og så kommer endda hertil det raffinement, man har opfundet med den tvungne opsparing, som med rette af arbejderne anses for at være det groveste af alt. Det er jo reelt en skat, men man kalder det noget andet, for når man kalder den tvungen opsparing og ikke skat, undgår man at få den ind i pristallet. Man siger, folk får pengene igen om 8 år, men hvor meget er det løfte værd i kronenedskæringens tidsalder? Hvad er pengene værd om 8 år? Man påstår, at den tvungne opsparing udelukkende blev vedtaget, fordi man måtte gøre noget for at få befolkningen til at begrænse sit forbrug. Ja, men rent bortset fra, at Danmarks rigeste mænd ikke skal betale tvungen opsparing på grund af aldersgrænsen på 65 år, som man snedigt har fastsat, så nedsætter den tvungne opsparing ikke velhavernes forbrug det allermindste. Det forholder sig nu engang sådan, at de blot behøver at flytte deres penge fra een konto til en anden i bankerne, så har de præsteret den tvungne opsparing, og den kommer overhovedet ikke til at berøre deres forbrug. Men blandt arbejderne og andre småfolk, ja langt op i mellemstanden må man i højeste grad begrænse sit forbrug, hvis man skal præstere tvungen opsparing. Netop i disse dage sender man opkrævningerne ud, og pudsigt nok får socialdemokraterne samtidig travlt med at sige i ord, at det er ikke så rart med den tvungne opsparing, til trods for at de selv har stemt for den.

Statsministeren var i Oslo den 29. oktober og benyttede lejligheden til at fremsætte en statsministerudtalelse om, at kommunisterne i Danmark gør fortvivlede forsøg på at skabe uro på arbejdspladserne. Statsministeren tager fuldkommen fejl. Uroen på arbejdspladserne, det er ikke noget, kommunisterne gør forsøg på at skabe eller skaber; uroen er der forlængst. Der er uro, megen uro, på arbejdspladserne over den af regeringen og rigsdagsflertallet skabte arbejdsløshed i adskillige fag, der er uro på arbejdspladserne over oprustningen, der er uro på arbejdspladserne over, at boligbyggeriet standser, medens kaserne-, bunkers- og flyvepladsbyggeri sluger hundreder af millioner og fantastiske mængder materiale. Der er uro på arbejdspladserne over pristigninger og skattestigninger, som snart gør det simpelthen umuligt at skaffe ordentlig mad og klæder for arbejderfamilierne, og uroen koncentrerer sig om den nye udplyndring, den tvungne opsparing, hvis urimelighed og uretfærdighed er indlysende. Det er sådan, at arbejdere og dermed ligestillede simpelthen ikke kan betale den tvungne op-